

NOAPTEA

(1957>

TAINUL MEU

Citești necunoscuți, din două căpătaie
De țară,-mi scriți că scrisul meu mângâie.
Durerile de viață sunt pentru voi alean,
Oltean și moldovean,
Că tineri și bătrâni găsiți în ele șoapte
Din depărtări de ziuă și de noapte.
Isușii mei sunt șoapte de Isus.
Nu-s numai ale mele, că vin cumva de sus.

Nu vreau răsplată alta, cuvintele-mi ajung,
Că rănile din suflet cu șoaptă vi le ung.
E undelemnul candelilor sfinte
Și-s mângâiat de-asemeni, ca frate și părinte.
Poporul va purcede cu frică de pierzare,
în inimă și-n mână cu-o stea: o lumânare.

Plugarule-al țărâniei, pe-ntinsul tău pământ,
Cuvântul ți-este sfânt:
Te recunosc din gloată. Scriptura veche zice
Că-n umbra lui, cu Domnul, smulgeai, de foame, spice.

Mai 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 20,19 mai 1966, p. 1.

MOLIFTUL

Ți-aduci aminte, bradule și frate?
Erai în munți o maiestate.
Acopereai cu sJavș și ceru! și pământ!
Erai în culmea ta Preasfântul.
Se odihneau din zbor și lungă cale
Șoimii-osteniți pe ramurile tale.
Erai și cuib de veverițe sure
Crescute în pădure,
în umbra ta, de-ți mai aduci aminte
Citeam și căutam cuvinte.

în frumusețea ta de chiparos
Ieșea cuvântul mai frumos.
Mă ajutai, când nu puteam găsi
încrucișarea lor de miazăzi.

Cum te simțești cu brațele tăiate,
Ajuns un stâlp cu stâlpii din cetate,
Când șoimul se rotește deasupra sfintei mc
Și nu te mai cunoaște?

23 mai 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 21,26 mai 1966, p. 1.

NU

Nu căuta în sufletul cuiva
Că pătimește de iubit cândva.
Să nu îi schimbi credința lui cinstită
Fie că-i rea și oropsită.

98

Legile inimii curate

Nu vor să fie-mpiedecate
Și osândite ca niște păcate

Tu suferă și înțelege

Și nu-i mai porunci o altă lege.

p x — — , + « — « r . . ->-i„A~

\. u u imita id uu . . w * i-„ -

Decât puțin, cât cumpără și vinde.

Păzește-ți cugetul la vreme,

Să dojenească strâmb sau să blesteme.

Chiar dacă inima te doare

De așteptare și răbdare.

Viața ne rabdă, împliniți ori goi.

Să o răbdăm și noi.

Ea pretutîndeni e deplină

Și risipită-n umbră de lumină.

30 mai 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 22,2 iunie 1966, p. 1.

LATIUM

în toată vremea mă gândesc la tine,

în ceasul bun ca și în ceasul rău,

Fără să vreau, fără să știu, străine,

Chemat de mutul sfântul glasul tău.

E un nărav cu-obârșie străveche

Și în deșert voiam cu el să lupt.

Te-am moștenit în sânge și-n ureche,

Și te-am băut cu laptele meu supt.

Și gândul meu ca urletul de fiară,

Flămând de ceruri și de țară,

99

Mă zdruncina din milă și păcate,
În goala mea singurătate.

E-o moștenire care vine
De mii de ani până la mine.

5 iunie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 23,9 iunie 1966, p. 1.

1

APELE TĂCUTE

Râuri gemene fecioare,
Vă primim de la izvoare.

Curgeți, ape moi și line,
Curgeți fără de nctare
în văpaia lunii pline,
Dintr-o zare într-altă zare.

Limpezi cum le-am cunoscut,
Șapte văi au străbătut,
Șapte neamuri le-au băut,
Pline ca și la-nceput.
Argeșul și Oltul meu,
Vă păzește Dumnezeu.
Din adânc cine vă mână,
Ce stăpân sau ce stăpână?

Fiți beteală pe vecie-n
Fericita Românie.

12 iunie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 24,16 iunie 1966, p. 1.

PAUZA MEA

N-auzi? E două noaptea. E vântul prin grădină,
Și în fereastra ta e tot lumină.
Ce-aștepți? Odihna lumii a și-nceput de mult.
Șirul de ore moarte să îre^c? mî-î ?^mlt
S-au deșteptat cocoșii, s-a destrămat și ceața,
îți cântă deșteptarea șr bună-dimineafa.

Mai fuge după mine un gânaVcel mai ascuns.
La mine încă somnul odihnei n-a pătruns.
Ca să te simți mai ager în ziua care vine,
De dormi câteva ceasuri ai să te simți mai bine.

Pierdute-n adormire n-am ceasuri câștigate,
Am vreme să-mi dorm somnul cât o eternitate.
Eu nu știu ce-i odihnă. Mă știe cucuvaia
Care-mi păzește noaptea, fereastra și odaia.
Tovarășa de noapte, de fiecare clipă,
Acoperit de blânda și gingașa-i aripă.

Geneva, 25 iunie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 28,14 iulie 1966, p. 1.

CAUT CHEIA PE-NTUNERIC

Sunt în mine niște doi
Și-ncerc chei mai vechi și noi
Pentru taine, să descuie.
Ușile-s bătute-n cuie.
Și vâr cheile în broască
Poate-or fi să se cunoască.

r

încercai și alte chei
De rugină și scânteii.
Cheie mică sau prea mare;
Am verigi la cingătoare.
Ele sună ca un glas
Când le scot și când le las.

*Geneve, Hopital Cantonai,
8 iulie 1966*

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 29,21 iulie 1966, p. 1.

BALADA PARASCHJ.VEI DIN BUNEȘTII BUCOVINEI

Fata mea, de când ne-am luat
Vremea tot ne-a tulburat.
Am trăit, după cum știi,
La-nchisori și-n pușcării.
Dar de cum ne-am cunoscut
Dorul nu ne-a descrescut,
între lanțuri, dus și strâns,
Tu răbdai tăcut și-ai plâns
Zile negre, ceasuri grele,
Ne vedeam printre zăbrele.
Viața noastră-ntodeauna
Și-nteruptă ne-a fost una.
Ni-era vremea veninoasă,
Dușmănit și tu frumoasă.
Dar durerile-ndurate
Le-mpărțeam pe jumătate.
Poate-așa ne-a fost și scris:
Suferință, chin și vis.

Visul însă-n timp cumplit
Nesimțind ni s-a-mplinit.

Țara ta din Miazănoapte
Tăia spicele necoapte.
Vaca voastră nu da lapte
Fincă soarcic greoi
N-ajungea până la voi.
Cu Moldova-n graniță
Casa ta de draniță
Se uita în țara mea
Unde grâul meu cocea
Tremurând și suspina.

"între țara ta săracă
Și Moldova cea buiacă
Curge-ngustă cât un brâu
Părția unui pârâu
Trecut lesne cu piciorul
După apă, cu urciorul.

Dar pe graniță-mpăratul
își pusese stâlț soldatul,
Cu o pușcă, fată dragă,
încărcată doar să tragă.
Și trăgea și-n ziua mare
Pusă ca din răzbunare,
Că, vezi bine, noi eram
De-altă vatră și de-alt neam.
Altcum țara vi-era goală
De biserici și de școală.
Primeați binecuvântare
La cincii postii depărtare,
De la un protoiereu
Uitat și de Dumnezeu —
La botez și-nmormântare.

Zgriptorul împărăției
Era semnul datoriei
Stând cu pliscurile-ntoarse
Peste pajiștele arse
Și primindu-și fiecare
Partea lui de-amenințare.
Ți-ai c5 tr*»^i c/\Motti Ini
Nemții împăratului,
Te ocneau ca vinovat
Pentru ei și împărat.
De la crucea lui Profir
Începea și-un cimitir.
Vinovații
Erau maicile, bărbații,
Mergând să-și sărute frații
De dincoace de izvor,
Clăcași pe cenușa lor.

Într-o zi, mai mare milă,
Tu erai de-abia copilă
Și Măicuța te-a trimis
Pe un timp de soare-nchis
Să-i aduci câte nițică
Smântioară-ntr-o ulcică.
Satul aștepta-nviera
Și-ncepuse privighierea.
Vezi că,-n marea-mpărăție,
Dreptul se chema hoție,
Că-i furai din avuție.

Te-au văzut finanții ei
Și te-au dus cu pușca trei.
Ca să scapi de cimitir
Trebuia plătit un bir.
Cine să plătească vama,
Cine altul decât Mama?
Maică-ta, uscată iască,
Și-a vândut ca să plătească

Și bondița strămoșească,
Dar păstra într-o cutie
Slovele de răzeșie
Moștenite de când veacul
De la moșul ei, săracul.
Scrise, nu știu în ce an,
Chiar He mâna Ini Ștefan
Date-n grijile păstrării:
Semn al vitejiei țării.

De atunci ați blestemat
Granița și pe-mpărat.
Blestemul a biruit,
Granița s-a prăbușit
Și cu ea deodată, mamă,
Zidurile de la vamă.

Eu, balada mea târzie
Ți-o citii cu lacrimi ție,
Fată dragă,
Prin vecii acum pribeagă.
Ți-am citit suspinul vie
În spital, în agonie.
Stihurile înjghebate
Le-ai simțit adevărate:
Te-ai trezit și-ai tresărit,
Era ghiersul deslușit.
Tu mă lași acum nătâng
Să-mi scriu stihul și să plâng.
Pan' ce și zilele mele
Se vor stinge printre stele.
Când prin zări din marea noapte
Te-oi chema-n frânturi de șoapte.

N-am crezut când ne-am jurat
Că de-atunci ne-a și-mbrăcat
Cununați, sub bolta porții,
Steagul adiat al morții.

Lin și furtunatic vine
Lingușind până la mine,
Timpul, vraja tuturor;
O aștepți și sună ora.
Vremea mi-a venit și-mi vine
Să te port de-acum în mine.
în zăbranic, draeă fată.
Inima mi-e-nfășurată.

August 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 34,25 august 1966, p. 1.

MANUSCRISUL

Ar fi vrut să nu mai spună,
Că plângând mereu la lună,
Umblă-n gol și în furtună,
Noaptea fără de hodină,
Ziua fără nici lumină,
Sufletul meu, părăsit,
De ce-a fost și-a fost iubit.

Frântă-n cârje subsuoara,
Căutase primăvara.
Lacrimile mele-amare
Mi le-adun pe fiecare
în condei și călimară
Drept aghiazmă funerară.
Și-acest plâns set muț, închis,
Mi se cheamă scris.

«Gazeta literară», an. XM, nr. 35,1 septembrie 1966, p. 1.

RĂZVRĂTIRE

începe, Doamne, iar să-ți pară rău
Că m-ai ales un timp să-ți fiu al tău?
îmi dăruieși un crampei de har
Ți-mi dovedeai că harul fusese în zadar,
îngenunchiat nainte-ți cu frică și sfiială
Mă încerca mereu și câte-o îndoială,
Și tulburat de taine și murmure cerești
Te-am întrebat odată, cine ești?
Să-mi fie singurul păcat
Pe care socoteam că l-ai uitat?

Născutul fără aripi, ca oamenii mai proști,
Nădăjduiam că tu mă recunoști,
Dar trebuia păcatul să-mi fie și mai greu
De care-mi cerci sfârșitul de-a pururea mereu.
Dar n-așteptam pedeapsa să-mi fie-atât de grea,
Când judecași fărâma de viață fost-a mea.

La câte-o cotitură rămânem față-n față,
Și asta se numește în pravila ta viață.
Ți-ai săvârșit Adamii și Căinii în Satani
Nu-i mai iubești pe oameni că-ți trebuiesc
dușmani.

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 36, 8 septembrie 1966, p. 1.

PRIBEGIE

Pribeag prin noaptea lunii, neliniștea mă fură.
M-am întâlnit cu mine la câte-o cotitură.

M-am despărțit în două cu-o pravilă-nțeleaptă:
Unul colindă lumea și celălalt așteaptă.

Ce-aștepți între morminte de piatră și statui?
Vorbirea și cuvântul din urmă al nu știu cui.

S-a luminat de ziuă, ce faci? Nu știu ce fac.
Îmi sună parcă ceasul, lăsați-mă să zac.

La mine așteptarea-i a trâmbiții din porți.
Mă voi scula odată cu cei răniți și morți.

N-ai auzit cântarea sunând în alăute?
Aud o alăută: cântarea nu se-aude.

Veni în goană calul să ne aducă veste.
Aș vrea să mângâi calul că vine din poveste.

De când te-aștept e-o viață, tu, calule, să vii,
Eu nu mai știu povestea. Tu poate o mai știi.

Ar fi ca o poveste de noapte-ntr-un proverb.
Eu mi-am ales de stemă pe steagul meu un cerb.

Hai, calulempreună, să colindăm o dată
Prăpăstiile negre din culmi și lumea toată.

«Argeș», an. I, nr. 4, septembrie 1966, p. 1.

ISCĂLITURA PE OGLINDĂ

Ascuns în straie scumpe, de ochii mei profunzi
Și largi cât zarea mare, tu nu știi să te-ascunzi.

Te dai cum ești pe față, întreg, fără sfiială,
Și-nzorzonat și mândru, chiar trist și-n pielea goală.
În spațiile mele, de vis și de lumină,
N-a fost nerușinare să-mi fi rămas streină. j
Ai bălăcit în mine ca-n baltă Se poate mai «jnnacte !
Prin așternutul undei înotul unei broaște? j
Am tianil ci ponHnsir^n cpninStȘtii cfint*»' I

Nimic nu mă mânjește ca să-mi aduc aminte.

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 38,22 septembrie 1966, p. 1.

PORTRET

Mă uit la el și-1 mai ascult.
Face nimic dar vrea tot mult.
Intenții câteodată potrivite.
Aprobă, se codește și admite,
Și bun la suflet ca un miel,
Ar trebui și-o minte-n el.
Și nu e niciodată mai fudul,
Nici mai puțin, nici mai destul.

17 octombrie 1966

«Gazeta literară», aa Xm, nr. 42,20 octombrie 1966, p. 1.

INSCRIȚIE PE SCRIPCA

M-aș împăca mai bine, bunăoară,
Să te socot de scândură și sfoară.
Tu ești de lemn, dar glasul vostru nu e
Numai un șir de coarde prinse-n cuie.

Ca și vioara singură, tăcută
Și coarda e o strună mută.
E duh în voi, dar peste vieți și moarte
Și sufletul vă vine de departe.
Vioara-ncepe să semene cu mine,
însuflețită-n grai de nu văd ce și nu știu cine.
Când începeam să cuget la ceva
Se strecura parcă-n gândire cineva.
Gândul meu nu-i de pe pământ, nu-i vântul,
Parcă desprins din ce fusese cândva Cuvântul,
Plutind naintea Vremii, peste ape.
Și-acum întreg în tine-ncape.

«Gazea literară», an,Xfll,nr.43,27 octombrie 1966, p. 1.

ÎNTRE ZODII

O voce umblă-n crucea nopții, poate-o șoaptă,
Parc-o aud și parcă nu
Vorbind cu «dumneata» și «tu»,
E singuratecă și depărtată.
Mă strigă câteodată.
Se-aude, se arată
Suspinate.
E poate un ecou, un semn, un funigeu
Al unui gând de prin trecutul meu
Rămas pe lângă vreo fântână,
într-un salcâm ori în țărână,
Care mă caută crezând că m-a pierdut.

Cățelul amintirilor mă latră,
Mă caută-n văzduh și-n piatră.

Octombrie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 44,3 noiembrie 1966, p. 1.

ALUATUL

Nemuțumiți de naiuri, de scripca și de flaut,
Mă-ntreabă cei de-alături de ce te tot mai caut,
Că ei au știri mai bune că nu ești, nici n-ai fost
Și dintre toți cumiții rămân eu cel mai prost.
Pe când ei după carne și butii pline umblă,
Cel mai sărman cu duhul, eu umblu după umbră.

Vezi, am citit în cartea de aur dintre cărți
Că tu ești făcătorul-a-toate-n patru părți.
Nu știu, dormeam citind-o când ascultam pădurea
Sunându-mi, în pridvoare, sau mă gândeam aiurea.

Dar neputându-mi gândul de om să mă ajute,
Mă las în voia șoaptei din fași pe neștiute.
Aș vrea să știu, privindu-ți Tăriile cu zimți,
Dar ce-i a ști? De-ajuns e-atât: numai să simți.
Te căutam prin lume să mă-ntâlnesc cu tine,
Să-ți spun că ce tăcuseși putea ieși mai bine.

Când maică-mea frământă aluatul, mă-nțelegi?
Ea scoate-ntodeauna din vatră pâini întregi.

Noiembrie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 46,17 noiembrie 1966, p. 1.

BINE ȘI RĂU

între nădejde tristă și-ndoială,
Te-am căutat prin bolta siderală.

Te-am căutat pe unde și neunde
îți bănuiam făptura că se-ascunde.
Te căutam în tainica ta lipsă
Prin Testamente și Apocalipsă.
Să fi rămas un loc nemaiumblat
Pe unde nu te-am căutat?

Se și-nălța în dreptul tău un zid.
Simțindu-te zvâcnind în rădăcini
Te mai simțeam în spice și-n tulpini.
Te-am și cântat pe corzi, și noi și sparte,
Și peste vieți și peste moarte.
Tu rămâneai mereu departe.
Auzul tău nu vrea s-audă
Cântec de nai, de cobză și-alăută?
într-o nserare, în sfârșit,
Mi se păruse că te-aș fi zărit
în mantia de aur a unui asfințit,
Prinzându-ți-o, târătă prin țărână.
Mi-a și rămas un ciucure în mână
Și l-am vârat în sân, ca un pribeag
Un bun de furțișag.
Dă-mi voie, negăsită arătare,
Să-ți pui acum o veche întrebare:
Că ai făcut atâtea frumuseți blajine,
Fără-ndoială, mulțumescu-ți bine,
Clădiri de piscuri, cuiburi de izvoare,
Timpuri și valuri călătoare
Și oamenii în sărbătoare;
Bărbați viteji, domnițe la harfă și la furcă.
Mutând pe strune mâna, fuiorul când
se-ncurcă.

Dar, mare-aprinzătorule de stele,
Cum de-ai făcut și-atâtea lucruri rele?

Noiembrie 1966

«Gazeta literară», an XQI, nr. 47,24 noiembrie 1966, p. 1.

PSALM DE TINEREȚE

Cu ochii, Doamne,-n turla-ți milostivă,
Dau tot ocol stâncoasei catedrale.
O crizantemă-ți tremură-n ogivă,
Luceafărul cu mia-i de petale.

i de darurile toate,
Plugar în brazda ghiersului săracă,
Slova s-a rupt și graiul nu mai poate
Cu bunătatea ta să se întreacă.

Aș încerca să-ți fac un spic mai, strălucit
In snopi încinși cu fire de beteală.
Dar, Doamne, încă nu a izbutit
Să-mi incolțească boaba de cerneală.

Să-ți cânt aș vrea și-s tot neputincios,
în vis și cobza mi s-a destrămat.
Uită-te, Doamne, jos de tot, în jos,
Se roagă către tine cel îngenunchiat.

(Vechi manuscrise)

«Viața românească», an. XIX, nr. 11, noiembrie 1966, p. 11.
Titlul inițial a fost *Rugă de Crăciun*. Pe manuscris se află
dedicația *Lui N. M.* și este datat *Crăciunul anului 19 il.*

BALADA SÂNGELUI

II

De unde-a fost menirea să-ți înceapă,
Că nu ești nici pământ, nici aer și nici apă.

Ascuns și tăinuit între zăvoare,
Ești ca o floare curgătoare
ieșită din nu știu ce feluri de tulpină
Dintre-ntuneric, neguri și lumină.

Când s-a născut din mâl întâia oară,
O m n n r i m i o i
- - - - - y i i n u t u i o i - w i i u . u i e
In dar de taină noului-născut,
Tezaur nemaicunoscut.

Păstrează-1 încuiat în inimă la tine
Odraslei viitoare, care vine,
Că-i sfânt, că-i aur înfrățit cu soare;
De unde nu, pedeapsa-i că te doare.

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 50,15 mai 1966, p. 1.

DE ÎNVIERE

Știam că sunteți vechi și buni creștini,
Că vă-nchinați la sute de altare
Și, puritani și candizi și blajini,
Purtați subt redingotă aripioare.

Duminica, la predică, și-acasă,
Citiți Scriptura și cântând Psaltirea,
Le-mprăștiați în lume, că vă pasă
A creștina întregă omenirea.

Din Indii, Gibraltar, Suez și Malta,
Stăpâni peste oceane și pe mări,
Ați creștinat de-aproape, până una, alta,
Cu glonțul, zeci de neamuri și de țări.

Acu, pe noi, în slava lui Hristos,
Când, înviat din moartea lui, renaște,
în jug prusac, făcurăți mai frumos:
Ne-ați răstignit și ars de vii, de Paște.

Carnet 1944

«Gazeta literară», mXin.iir. 51,22 deceniata 1966, p. 1.
Mențiune: Din Carnet 1944. Vechi manuscrise.

TRÂMBIȚELE DE ARGINT

Ies cu noaptea, la colind,
Trâmbițele de argint.
Câte trâmbiți, câte stele,
îngânându-se-ntre ele,
între granițele lumii
Trezind viii și postumii,
Nou-născuții și strămoșii
Cântă-n lume toți cocoșii.
Pare-ntinsă bolta-naltă
Până-n lumea ceealaltă.

Decembrie 1966

«Argeș», an. I, nr. 7, decembrie 1966, p. 1.

PSALM

Când m-ai făcut, mi-ai spus: de-acum, trăiește.
Și am trăit, așa se povestește.

Trăirea mea se cheamă viață, și omoară.
Dar tu mi-ai spus odinioară
Că ne ucide moartea, nu viața și iubirea;
Atât a învățat la tine omenirea.

Nu mi-ai vorbit de lacrimi niciodată;
Dar la prima-i în mină ^duii2tă.
M-ai îndemnat să joc, să cânt,
Și nu mi-ai pomenit și de mormânt.

Tu n-ai făcut pământul din milă și iubire,
Îți trebuia loc slobod, întins, de cimitire.

Ianuarie 1967

«Gazeta literară», aa XIV, nr. 4,26 ianuarie 1967, p. 1.

LITANIE

Vream să-1 înțeleg mereu
Pe prea bunul Dumnezeu.
L-am chemat un veac întreg,
Dar nici azi nu-l înțeleg.
Poate i s-a cășunat
Că prea mult m-a răsfățat,
în sfârșit,
Mult prea greu m-a pedepsit.

Nu ți-am cerut nimic, și niciodată,
Și nu-ți pricep mânia răzbunată.
Aș desluși că-n gândul Tău
De multul bine-ți pare rău.

Aripa mare mi s-a-nchis,
Ce-mi fu mai scump mi l-ai ucis...

Februarie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 6,9 februarie 1967

NEIMPLINIRE

Nu pot trece peste tine,
Nici să-ți dau ocol, Destine.
Orice pas încerc să-1 fac
E curmat în Zodiac.
Deși marginea-i răzleață,
Nu-i nici cât un fir de ață.
Cine-mi spuse, parcă ieri,
Marginea că-i nicăieri?
Ca un om, și eu, de rând,
Am câte ceva de gând,
Să-mi gădesc o meserie,
Care-anume, naiba știe!
Să cioplesc, nu sunt în stare
De folos la fiecare.
Luasem sculele la rând
Și mă pomeneam cântând,
Și necunoscând ciocanul,
Amânam mereu la anul.
Căutai să fiu dogar,
Un ciubăr să-nchei măcar.
Aș fi vrut și eu să fiu
Potcovar, giuvăiergiu...
Mai la urmă gândul fuse
Să fac linguri, albi, fuse,
Rogojini de păpuris,
Marfă de alișveris...

Vai de mine! vreau să zic,
Nu sunt bun mai de nimic,
Ca un greiere-n pustie
Fără har de meserie.

Și-osândit, de-atunci, de soartă,
Rămăsei cu-o scripca moartă.

Februarie 1967

«Gazeta literară», aa XIV, nr. 7,16 februarie 1967, p. 1.

M-AI UITAT?

Amintirile grămadă
Vin în cărduri să mă vadă
Că li-i dor și lor și mie
De condei și de hârtie,
Ele neștiind să scrie.
Nici condeiul nu mai poate
Să le prindă-n zbor pe toate.
Singur, nici eu nu mai pot
Să le-nșir la rând de tot,
Și de-ncerc s-adun vreo câte,
îmi vin cele mai urâte,
Mai bolnave, mai schiloade.
Una șovăie și cade...
Vor de mine să se lege
Și-amintirile pribege,
Dar uitându-mă mai bine,
Văd pe cele mai străine,
Vin ca niște cerșetoare,
Și condeiul meu mă doare.

Numai una din grămadă
N-a-ncercat să mă mai vadă.
Draga mea din nesfârșit
iM-ai uitat, ori ai murit?

Februarie 1967

REMEMBER

Anii treceau tiptili ca niște șoapte.
Unul venise de prin Miazănoapte
Și celălalt dintr-un Apus.
S-au întâlnit
Și-au mulțumit.
S-au luat de mână și s-au dus în sus,
Se cunoșteau din presupus.

Unde mai sunt? Poate-au pierit.
Țărâna le miroase a pulberi de argint:
Miresmele nu mint.
Mormântul pare-n asfințit,
Era pe-aci pe-aproape
între scânteii și ape.

Martie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 9.2 martie 1967, p. 1.

ȚIE, CĂREIA

Crap ușa cu sfiială.
Odaia ți-este goală,
în perini se păstrează încă
w i^iiiiia^a tupwtui auciiit-a.
La pat, stingheri, pantofii tăi de catifea.
Și pe cearșaf o pată de cafea.
M-am întâlnit prin casă
Cu-o umbră vapoasă.
De când pieriși, mi te-arătai întâi.

Măcar ca umbră, rogu-mă^ rămâi.

Martie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 11,16 martie 1967, p. 1.

RESURREXIT

Lui Galileo Galilei

Biciuit și îngropat,
M-am căznit și-am înviat,
Fără giuigii și sicriu,
Mă-ngropaserăți de viu,
Dar, uituci, nu v-ați gândit
Să mă fi și răstignit.

Ar fi fost recunoscute
Toate cuiele bătute
Pe-ntuneric, pe tăcute,
Cu ciocane, noaptea, mute.

120

De-ar mai fi rămas pământ
Felul ăsta de mormânt!
L-am schimbat, întins pe ele.-n
Lespezi vii de peruzele
Cu păreți de ametist:
Să nu fiu și mort și trist.

Groapa chinurilor mele
Stă-ntr-un pisc, într-un ungher.
Făr' să vreți, nici să vă cer,
M-ați înmormântat în cer,
între stele mari și noi
Și-ați luat cheile cu voi.

Dar mi-ajunse un cuvânt
Ușa criptei s-o descânt.

23 martie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 12, 23 martie 1967, p. 1.

NEANT

Astupă fluierul, vioara
Oprește-o să mai sune.
Vreau s-amuțească tot ce cântă,
Flaute, naiuri, orgi și strune.

Vreau să adoarmă toate.
Să nu răzbată nici o șoaptă.
Să văd că viața-i spânzurată
într-un albastru fund de noapte.

121

Tăceți copaci, tăceți fântâni.
Ca și cum viața n-a-nceput.
Pământul nostru să rămâie
în cer și soare, orb și mut.

Căci ar ajunge o silabă
Doctii "ii" «>". i «P» p<E
ie cmc
Ca să se prăbușească iarăși
Tăcerea veche peste mine.

Martie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 13,30 martie 1967, p. 1.

IN AMURG

Prin spicele cât ține țara mare
își taie drumul, drept peste hotare,
Om după om, urmași, înaintași,
Un rând, de-a curmezișul, de coșași.

Cei mai dincoă, înalți, iar cei din zare
Pitici, își încovoăie sfoara călătoare,
Albi în cămeși, cu murmur depărtat.
Coasele lor deodată-au scăpărat.

Talazele în tremur îi înecă,
Și câte-o floare, fragedă, săracă.
Pribeagă-n holde, le-a trecut de brâu
Prin undele de aur și de grâu.

Aripelor asemeni, de cocoare,
Coasele par, lucind, că vor să zboare.

April 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 14,6 aprilie 1967, p. 1.

MODERNITATE

Ce nu ar da Sofocle sau Virgil
Pe lampa cu petrol și cu fitil
Și pe cutia noastră cu chibrituri!
Și purpură, și lauri, și nimb-oval, și mituri.

Opaițul e rânced, de fum opac, de seu.
Ei poate ar râvni chiar la condeiul meu
Cu teacă și cerneală, și la caiet, în stare
A fi păstrat nescris între sertare,

Ca marmura cu pagini și despicăță foi.
Latini și greci n-au fost sporțiți ca noi.
I-am întrecut și cu lumina rece.
Feștila lor cu fumul gros ne-ntrece.

Hai pensule, condeie și dălți la noua școală,
Să încâpeți de-a valma în iscusință goală.

April 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 15,13 aprilie 1967, p. 1.

TENDRESSE

M-am chinuit să-i dau acestei vorbe înțeles,
Ur, înțeles subtil și tânăr mai ales.
E-o vorbă ca dantela de ușoară
Și care toată vremea înfășoară,
Ca o nuanță de lumină
Și face duiosia mai senină.
Ea se rostește numai într-o limbă,
într-altfel se pocește și se schimbă.
E vorba-n limbă nouă să-nfioare,
Că e-al femeii scumpe în cântec de izvoare.
Eu am făcut plăpânda să stăpânească viața,
Ca>roua dimineața.
Femeie și fecioară,
Fii fragedă și nouă ca-n vis și-ntâia oară
Și dorul sfânt de tine e murmur de vioară.
Fii purtătoarea pură de fiecare clipă
A dragostei, și-anină-ți pe suflet o aripă,
în patimă curată
Și binecuvântată,
Când ți-ai ales bărbatul
Se pierde și păcatul.

Aprilie 1967

«Gazeta literara», an. XIV, nr. 16,20 aprilie 1967, p. 1.

Norii-n dantele-n jocul lor
Trecând prin sufletele noastre?
Când vom putea încremeni-n tulpini
Floarea ce piere cum se naște
Și-a cărei umbră de lumini
O simți și nu se mai cunoaște?
Când von'i ajunge, ui sfârșii.
Pe noi să punem jug de stăpânire?
Că auzim atâtea șoapte
Cum se strecoară-ntr-un ecou
Din adâncimile de noapte:
Necazul răsăritului cel nou.
Că stearpa dușmănie, scumpă fată
Nu știe, ca parfumul, să moară niciodată.

Aprilie 1967

«Gazeta literara», an. XIV, nr. 17,27 aprilie 1967, p. 1.

NELĂMURIRE

Mitzurii

Când vom putea opri din zbor
Umbra de sus cu ape-albastre,